

Mál nr. 149/2009

**M
og
vátryggingafélagið X v/ sjúklingatryggingar.**

Ágreiningur um ákvörðun bóta úr sjúklingatryggingu.

Gögn.

1. Málskot, móttekið 5.5.2009, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf X, dags. 19.5.2009.

Málsatvik.

Þann 11.2.2003 gekkst M undir ristilspeglun hjá L lækni, sérfræðingi í meltingarsjúkdómum. Speglunin var framkvæmd á stofu hjá S. Í kjölfar speglunarinnar fékk M ýmsa alvarlega fylgikvilla sem leiddu m.a. til þess að hún var metin til 50% varanlegrar örorku. S hafði keypt sjúklingatryggingu hjá vátryggingafélaginu X vegna starfsemi sinnar. X viðurkenndi rétt M til bóta úr sjúklingatryggingunni vegna þess líkamstjóns er hún hlaut af völdum fyrrgreindra fylgikvilla, þ. á m. vegna varanlegrar örorku.

Við uppgjör bótanna, sem fram fór þann 13.2.2009, lá fyrir að M hafði frá upphafstíma varanlegrar örorku, 13.2.2004, notið bótageiðslna frá Tryggingastofnun ríkisins og til 67 ára aldurs myndi hún njóta örorkulífeyris, aldurstengdrar örorkuuppbótar og tekjutryggingar. Frá bótum vegna varanlegrar örorku dró X tiltekna fjárhæð er svaraði til eingreiðsluverðmætis bótageiðslnanna frá Tryggingastofnun. Frádráttinn byggði X á 4. mgr. 5. gr. skaðabótalaga nr. 50/993, sbr. 4. gr. laga nr. 37/1999 um breyting á þeim, en samkvæmt ákvæði þessu dragast frá skaðabótakröfu vegna líkamstjóns m.a. greiðslur sem tjónþoli fær frá almannatryggingum. M hefur mótmælt þessum frádrætti sem ólögætum. Fyrir úrskurðarnefnd er til úrlausnar hvort X hafi að lögum verið heimilt að beita téðum frádrætti.

Álit.

Um ákvörðun bótafjárhæðar úr sjúklingatryggingu fer eftir skaðabótalögum, sbr. 5. gr. laga um sjúklingatryggingu nr. 111/2000. Í þessu felst að bætur fyrir varanlega örorku ákvarðast samkvæmt því sem nánar greinir í 5. skaðabótalaganna, þ. á m. samkvæmt því er greinir í 4. mgr. greinarinnar um frádráttarliði. Skiptir í þessu sambandi ekki máli þótt í málsgreininni sé fjallað um greiðslur sem dragast skaðabótakröfu og að krafa um bætur úr sjúklingatryggingu sé í reynd ekki skaðabótakrafa. Horfa verður á 5. gr. skaðabótalaganna í heild þegar fjárhæð bóta fyrir varanlega örorku skal fara eftir skaðabótalögum eins og mælt er fyrir um í 5. gr. laganna um sjúklingatryggingu. Þá má hér líta til þess að bætur úr slysatryggingu ökumanns og eiganda sem farþega í eigin ökutæki skv. 92. gr. umferðarlaga nr. 57/1987 með síðari breytingum eru ákveðnar með svipuðum hætti og bætur úr sjúklingatryggingu, en með dómi Hæstaréttar frá 26. febrúar 2009 í máli nr. 342/2008 var á það fallist að í slíkri vátryggingu skyldu greiðslur frá almannatryggingum dragast frá við ákvörðun bóta fyrir varanlega örorku.

Þá verður ekki séð að það leiði til rangrar niðurstöðu hvað fjárhæð bóta varðar þótt bætur úr sjúklingatryggingu skuli draga frá skaðabótakröfu, sbr. 3. másl. 4. mgr. 5. gr. skaðabótalaganna, sbr. 24. gr. laga nr. 111/2000, þegar slík krafa er höfð uppi á sakargrundvelli að fengnum bótum úr sjúklingatryggingu.

Að framangreindu virtu verður að telja að X hafi verið heimilt að draga eingreiðsluverðmæti bótagreiðslna frá Tryggingastofnun ríkisins frá bótum fyrir varanlega örorku við uppgjör bóta úr sjúklingatryggingunni.

Niðurstaða.

Við uppgjör bóta til M úr sjúklingatryggingu dregst eingreiðsluverðmæti bótagreiðslna frá Tryggingastofnun ríkisins frá bótum fyrir varanlega örorku.

Reykjavík, 9. júní 2009.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Vilhjálmur H. Vilhjálmsson hrl.